

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 30 kwietnia 2014 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (poprzednio Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Oberösterreich) – Austria] – postępowania wszczęte przez Roberta Pflegera, Autoart a.s., Mladena Vucicevica, Maroxx Software GmbH, Ing. Hansa-Jörga Zehetnera

(Sprawa C-390/12) ⁽¹⁾

(Artykuł 56 TFUE — Swoboda świadczenia usług — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuły 15 – 17, 47 i 50 — Wolność wyboru zawodu i prawo do podejmowania pracy, wolność prowadzenia działalności gospodarczej, prawo własności, prawo do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu, zasada ne bis in idem — Artykuł 51 — Zakres stosowania — Stosowanie prawa Unii — Gry losowe — Ograniczające przepisy państwa członkowskiego — Sankcje administracyjne i karne — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność)

(2014/C 194/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (poprzednio Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Oberösterreich)

Strony w postępowaniu głównym

Robert Pfleger, Autoart a.s., Mladen Vucicevic, Maroxx Software GmbH, Ing. Hans-Jörg Zehetner

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Oberösterreich – Wykładania art. 56 TFUE oraz art. 15–17, 47 i 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Gry losowe – Przepisy państwa członkowskiego zakazujące pod rygorem sankcji karnych eksploatacji automatów do gry o niskich wygranych („kleines Glücksspiel”) w braku koncesji wydanej przez właściwy organ – Zasada proporcjonalności

Sentencja

Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się obowiązywaniu przepisów krajowych, takich jak będące przedmiotem postępowań głównych, w sytuacji gdy przepisy te nie dążą w rzeczywistości do realizacji celu w postaci ochrony graczy lub zwalczania przestępczości i nie są one rzeczywiście podyktowane troską o ograniczenie okazji do gry lub chęcią zwalczania przestępczości związanej z takimi grami w sposób spójny i systematyczny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 343 z 10.11.2012.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 30 kwietnia 2014 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék (dawniej Fővárosi Bíróság) – Węgry] – UPC DTH Sàrl przeciwko Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Elnökhelyettese

(Sprawa C-475/12) ⁽¹⁾

(Sektor telekomunikacji — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Swoboda świadczenia usług — Artykuł 56 TFUE — Dyrektywa 2002/21/WE — Transgraniczne świadczenie usługi w postaci pakietu programów radiowo-telewizyjnych — Warunkowy dostęp — Kompetencja krajowych organów regulacyjnych — Rejestracja — Obowiązek ustanowienia zakładu)

(2014/C 194/04)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék (dawniej Fővárosi Bíróság)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UPC DTH Sàrl

Strona pozwana: Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Elnökhelyettese

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Fővárosi Törvényszék (dawniej Fővárosi Bíróság) – Wykładnia art. 56 TFUE i art. 2 lit. c) dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 108, s. 33), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/140/WE z dnia 25 listopada 2009 r. zmieniającą dyrektywy 2002/21/WE w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej, 2002/19/WE w sprawie dostępu do sieci i usług łączności elektronicznej oraz wzajemnych połączeń oraz 2002/20/WE w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U. L 337, s. 37) – Spółka mająca siedzibę w jednym z państw członkowskich mająca za przedmiot działalności sprzedaż pakietów programów radiowo-telewizyjnych transmitowanych przez satelitę i świadcząca usługi na rzecz klientów zamieszkałych lub mających siedzibę w innych państwach członkowskich Unii – Uregulowanie krajowe państwa członkowskiego usługobiorców zezwalające na świadczenie usług jedynie przedsiębiorcom mającym siedzibę na jego terytorium – Kompetencja krajowych organów regulacyjnych państwa członkowskiego odbiorców usług

Sentencja

- 1) Artykuł 2 lit. c) dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy „ramowej”), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/140/WE z dnia 25 listopada 2009 r., powinien być interpretowany w ten sposób, że usługa polegająca na odpłatnym świadczeniu warunkowego dostępu do pakietu programów transmitowanych przez satelitę, obejmującego programy radiowe i telewizyjne, objęta jest pojęciem „usługi łączności elektronicznej” w rozumieniu rzeczzonego przepisu.

Okoliczność, iż usługa ta obejmuje system warunkowego dostępu w rozumieniu art. 2 lit. ea) i f) dyrektywy 2002/21, zmienionej dyrektywą 2009/140, nie ma znaczenia w tym zakresie.

Podmiot, który świadczy tę usługę, taką jak w postępowaniu głównym, powinien być uznany za dostawcę usług łączności elektronicznej w rozumieniu dyrektywy 2002/21, zmienionej dyrektywą 2009/140.

- 2) W okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym usługa polegająca na odpłatnym świadczeniu warunkowego dostępu do pakietu programów transmitowanych przez satelitę, obejmująca usługi rozpowszechniania programów radiowych i audiowizualnych, stanowi świadczenie usług w rozumieniu art. 56 TFUE.
- 3) Postępowania nadzorcze dotyczące usług łączności elektronicznej, takie jak w postępowaniu głównym, należą do organów państwa członkowskiego, w którym zamieszkują odbiorcy rzeczonych usług.
- 4) Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, iż:
 - nie sprzeciwia się on temu, aby państwo członkowskie nakładało na przedsiębiorstwa, które świadczą na jego terytorium usługi łączności elektronicznej, takie jak w sprawie głównej, obowiązek rejestracji usług, o ile przedsiębiorstwa te działają z poszanowaniem wymogów określonych w art. 3 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o „zezwoleńiach”), zmienionej dyrektywą 2009/140, i
 - sprzeciwia się on natomiast temu, aby przedsiębiorstwa, które zamierzają świadczyć usługi łączności elektronicznej, takie jak w sprawie głównej, w państwie członkowskim innym niż państwo, na terytorium którego mają one swoją siedzibę, były zobowiązane do utworzenia w tym państwie oddziału lub podmiotu prawnego odrębnego niż podmiot mający siedzibę w państwie członkowskim emisji.

(¹) Dz.U. C 26 z 26.1.2013.